

Gonca

– Zontul · 28 Kasım 2013

Dalında bir tomurcuktu..Annesinin gölgesinde gonca oldu..

İlahi kader ki annesinin yaprakları döküldü,toprak oldu.Eğildi yanındaki gül dalına;

-Ben,dedi.Yarın gül olacağım..

-Evet,dedi gül dalı..Farkediyorum büyüdüğünü..

Devam etti.

...

Nice güller geçti üzerimden.Kimi umutlu açıldı,kimi korkarak,kimi özgürce,kimi de çok sevinerek..

Unutma ki yaşam bunların hepsini içerir.

Umut.. Açmayı beklemendir zaten..

Sevin..Çünkü güzelliğin ve renginle doğa seni kucaklayacak..

Kork..Belki yaşayamadan koparacaklar,belki ezecekler..

Özgürsün..Dağ, taş, rüzgar, toprak senin..

Bir şey var,birşey işte..Ondan korkmalısın..

-Nedir ki, dedi gonca..

Amaçsız, hedefsiz,ne uğruna yaşadığını bilmeden yaşamandır..

Sen umutla açıl..

Mis kokular kat,güzelleştir doğayı..

Gönüllere sürur ol..

Bülbüle aşk..

Kelebeğe,arıya,böceğe bal ol,su ol..

Dökülen yapraklarınla renk ol..

Kitap aralarına hapsolsan bile kurutularak//

Güzelliğin ile/verdiğin huzur ile

Mutlu ol..

...

Yarını bekle şimdi!

-Bekliyorum, dedi gonca heyecanlı ve ürkek..

Gül dalı;

-Ben de heyecanlıyım..Hadi bakalım son kez toparla iyice yapraklarını..

Yarından sonra toparladıkların hayat yolun olacak...

Nilüfer Zontul Aktaş